

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÁ DE BONA MENA
 DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
 SORTIRÁ CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demés llochs de venda de periódichs

Encàrrechs y correspondencia: Carrer de Barbará, n.º 16 bis, entressol porta 1.ª

Número solt, 5 céntims. - Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Lo pardal y 'l mussol, (poesía) per *Passat de Moda*.—A la vora del foch.—Contrast, (poesía) per *Xalet Ribetas*.—No n' hi ha d'altre, (s' acabarà).—Carta perduda, per *Vinagret*.—Cantars, epigramas y cosas que no son epigramas ni cantars.—Lo cotxer dels morts, (s' acabarà).—Trenca-closcas.—Correspondencia.

COSAS DEL DÍA

Martínez, no te barajes que nos farán malbien.

Ab lo cor trist y las galdas rojas d' indignació protestem del repugnant crim del diumenge, fill lligitim y natural de la política revolucionaria-masónica.

No sabem quina mà ha estat la que dexà á n' aquell reconet la bomba, mentres tothom hi estava d' esquena sense pensar ab res ¡quin valent que devia esser! Empró sabem que no va sol; darrera y devant del autor n' hi han molts y molts tantó mes criminals y ab molta mes responsabilitat.

DE TOT ARRÉU

LA bomba que esplotá en lo carrer dels Cambis nous en lo moment de passar la Custodia de la professó de Sta. Maria, ha commogut fonament á tothom y fet reviure la cuestió del anarquisme, que alguns innocents creyan ja morta; com si la persecució dels anarquistas y l' aplicació rigurosa de la llei contra tots los qui tiran bombas, fossin prou per aturar la descomposició social que estem atravessant, y de la que l' anarquisme n' es una trista manifestació.

No n' hi ha prou ab tallar los branquillons que servan aquestos fruits destructors que al caure reventan y sembran la terra de mort y espant; tot seguit ne naxeran d' altres que donaran iguals ó pitjors fruits. Lo que convé es tallar la soca y matar las arrels.

La societat actual está organizada pessimament, viu de principis contraris á sa existencia, protegeix y dona vida á lo que ha de matarla, te per un avens y es gloria d' haver romput los motllos vells que van formarla y unichs que poden ferla reviure y donarli sanitat complerta, y al veure los resultats de sa obra, cegada per la soberbia no vol creure que sigan resultats llogichs de sa conducta..... Desgraciats de nosaltres si no tornem la vista enrera pera tornar al *anciene regime* que diuhen los francesos, y continuar la civilisació cristiana, per anar endevant sí, que lo progrés es perfecció nostre, però avansant empesos per las ideas de verdadera justicia y llibertat.

Lo Rey Humbert usurpador de Roma, junt ab sa esposa, la Cort, representacions del Parlament, del exércit, marina, etc., etc., va assistir oficialment á ne'ls funerals que en l' Iglesia de Santa Maria, feu celebrar l' Ajuntament de Roma, per l' etern descans dels soldats morts en la vergonyosa guerra d' Africa que tants homes y diners ha costat á Italia. L' importancia del fet está en que es la primera vegada que á Roma l' «rey d' Italia» va á una Iglesia, pera assistir pública y oficialment á una funció religiosa.

L' Humbert no 's recorda de Sta. Bárbara, sinó quan trona y encara ha de tronar fort pera que se 'n recordi.

La Junta Central del partit republicá progressista 's proposa donar gran lluhiment als funerals que en la Catedral de Burgos fará celebrar lo dia 15 del present pera l' ánima d' en Ruíz Zorrilla, ab motiu de l' aniversari de sa mort.

Ja cal que 'ls senyors progressistas, avans, aprenguin de senyarse, perquè de lo contrari s' exposan á fer molts bunyols, ja que 'ns sembla que algns deuhen tenir molt rovellada la doctrina.

Los pobres armenis, germans nostres en la fè, víctimas del fanatisme musulmá, han cridat debades auxili á l' Europa, y per l' indiferentisme de las nacions que 's diuhen civilizadas s' ha pogut consumir sense dificultats lo sacrifici de tantas víctimas, que han mort pera no renegar de sa fe. 100,000 son los armenis assassinats per los salvatges fills de Mahoma, é innumerables los que han quedat á la miseria y exposats á morir de fam.

Cartas dels missioners d' aquells paissos nos donan detalls horribles. Vegis la següent relació que sembla referirse á las primeras persecucions de la Iglesia: Un venerable missioner franciscá, R. P. Salvador, capellá de Mudjunt-Deresi, fou assassinat en circumstancias dignas d' un fill de St. Francesch. Prés en sa parroquia, lo 23 de Novembre, ab 11 católichs y entregat per ordre d' un coronel turch á una escolta de soldats, tenia d' esser menat á Marach ab sos companys. A mitj camí, los dexebles de Mahoma van manarlos que renegessin de Jesucrist. Gracias á las exhortacions del P. Salvador, tots van negarshi. Los musulmans, al veure la fermesa de llur fe cristiana, van matarlos,

y pera venjarse de no haver aconseguit son desitj, atravessaren al pobre religiós á bayonetadas y després cremaren los cadáveres.

Prop de París, á un poblet anomenat *Tilly-sur-Seules*, acaba de passar un fet extraordinari, que preocupa molt los esperits dels nostres vehins y que potser interessará aviat á tot lo mon.

Es lo cas, que los habitants del dit poblet asseguran que se 'ls ha aparegut la Mare de Deu, y no á uns quant privelegiats, sinó á 1.500 personas que diuhen haberla vist y no una sinó moltes vegadas. Tinguent lloch las aparicions desde la vigilia de S. Joseph fins á mitj Abril.

Tot seguit los lliure pensadors, sense dignarse examinar res, *a priori*, han negat lo fet, després obligats per la confessió imparcial de tanta gent com assegura haber vist l' aparició miraculosa, l' han volgut explicar per causas naturals, arribant fins á dir en son desitj de buscar explicacions satisfactorias, que lo fenómeno era causat per las reverberacions dels forns de cals que hi ha á 7 ó 800 metres del poble, cosa impossible puig han provat los quimichs y naturalistas que ho han examinat, que no reverberan aquells forns, y á mes que si axis fos, l' aparició cada vegada la veuria tothom y sempre son molts los qui no la poden veure.

Lo popular diari de París «*La libre parole*» que no se 'l pot posar entre 'ls diaris católichs, va enviar un encarregat per estudiar los fets sobre 'l terreno y poder d' aquest modo parlar ab imparcialitat, de lo gran succés que te tan commoguts á molta gent. Traduhirem donchs alguns dels troços dels articles ab que en Gastón Mery, enviat per lo dit diari, dona compte de sa comissió. De tot s' enterá parlant ab los mateixos testimonis de vista:

«Lo 18 de Març darrer, la superiora del convent de las Germanas, feya dir l' oració á las nenas del colegi. «Demá es S. Joseph, las hi deya, Si son bonas minyonas la Mare de Den os premiará» «La Mare de Deu». Feu una de las nenas que estava tombada cap á la finestra. «Mireula allá baix, jo la veig.» Totas las criaturas miran en la direcció marcada per la nena y totas cridan: «Jo la veig.» «Jo la veig.» La mestra incredula vol fer tenir ordre. Mes las nenas s' empenyan per veure millor.

La mestra s' acosta á la finestra y també veu lo mateix—veu, allá baix, á mes d' un kilómetre, en los camps, prop d' un gros arbre, l' imatge de la Immaculada Verge, estasas las mans, vestida de blanch, al mitj d' una gran clariana y d' un espay ovalat de color blau, que 's destaca sobre lo fons blanch dels nuvols.

Cridan corrents á las de las classes vehinas. Venen ab las mestras. Y totas ho veuhen.—Eran unas 60 personas. Se posan á passar lo sant rosari. Com mes se resa, mes l' aparició es torua brillant. Havía comensat á las 4 y quart durant fins á las 5 y $\frac{1}{2}$ La vigilia de l' Anunciació y l' endemá de la festa altre vegada se 'ls aparegué, y tan brillant aquesta última, que las finestras de la classe semblavan iluminadas. Tot d' un plegat se posan á cridar: Nostre bona mare plega las mans.—Y, per instinct, totes las nenas las plegan... Altres días continuá aparexentselshi. Las germanas del convent, afectadas pels diferents comentaris que 's feyan en lo poble ab tal motiu, admeteren á la classe, á l' hora en que acostumavan á veure la aparició, á 7 personas, entre las que hi havia la senyora Le Jamtel, esposa del arcalde. Elles resaren junt ab las nenas y durant tot lo rosari vegeren l' aparició.

«Esperant lo dinar, nos conta en Gastón Mery, vaig ferme conegut ab un quinquillaire vehi de l' hostel, anomenat Yon, home de 35 anys, robust, d' un gran sentit comú y molt respectat en lo poble. Jo li vaig preguntar si havia vist l' aparició, y veus aquí sa contestá:

—Jo era lo mes incredul dels homens y 'm burlava de tots los qui deyan haver vist la aparició. Mes, una tarde, lo 9 d' Abril darrer, cap allí á las nou, vaig anar al camp per acompanyarhi alguns amichs. Avans d' entrar al camp, vaig aturarme per acabar lo cigarro que ja acabava de fumar. Mos amichs seguiren lo camí, y 'ls vegí arrivarhi, agenollarse y resar lo rosari. Al cap de poch rato jo estava ab ells—quan sentia á dir que algú veya la Verge. jo m' hi acostava. Estantme allí mes d' una hora—ja m' en anava, cregut de que ningú veya res, quan (eran las 10 y mitja) girantme cap á l' Om (Es l' arbre devant del que s' apareix sempre la Mare de Deu), va semblarme que un arbret, vehi d' aquell s' anava amagant darrera un nuvol. Creyant que era una alucinació, m' hi vaig acostar, tornant á veure l' arbre. Lo nuvol havia desaparegut. Però, al tornarme 'n y al ser á mon primer lloch, lo nuvol torná á aparexer, era d' un blanch blavench. Tot seguit va dibuxarse en son centre una figura, esfumada al comensar, mes que aná fentse mes clara y viva, tenint en son bras esquer un infant y portant al cap una diádema ab un dels florons trencat.... Vaig quedar mol emocionat, vaig treure 'm lo barret, agenollantme.... Al esser á casa tenia uns grans desitjos de plorar, mes sens gens de pena.... aquella nit no vaig dor-

mir.... Després d' aquest fet no m' he rigut mes de las aparicions.

Lo 1er. d' Abril.... Louise Polinière, una criada de masia, de 13 ays, que servia á casa madame Travers, va esser duta com per una força interior cap al camp, hont seguin la mateixa força, va agenollarse. Elle mateixa m' ha contat lo que passá.

—Era lo Dimecres sant.... Eran las 4 y mitja... Me 'n anava al camp no se perquè... Tot d' un plegat al esser al bell mitj, m' aturo.... Caich de genolls... Era mes fort que jo.... Allavors vaig posarme á resar lo rosari. Mentres passava la segona dena, la bona Verge Maria me va aparexer pas en cap nuvol.... com las primeras comunions però ab un cinturón blau y una diádema d' or.... Tenia sa petita Bernadetta al seu costat, agenollada.

—Y tú l' has vista sovint?

—Que sí!

Des lo 1er. d' Abril, las aparicions se multiplicaren. La vegilia de Pasqua, un comerciant, M. Gabriel, va tenir una visió. Lo dimars de Pasqua, desde el pati de Mme. Travers, los senyors Rober pare y fill, ab 12 personas mes, van veure la Verge quan ni l' un ni l' altre hi pensavan, quedant emocionats fins á posarse á plorar. L' endemá á las 7 del matí, 25 personas la van veure.

Creym que ab lo poch que hem tradit n' hi haurá prou per comprendre l' importancia excepcional d' aquestos fets.

En aquest sigle tan naturalista, Deu s' ha complagut en repetir las manifestacions del ordre sobrenatural; Lourdes, La Saleta en son testimonis. Piadosament esperém que l' Iglesia confirmará lo caracter sobrenatural de las aparicions de Tilly-sur-Seules, y allavors ab tota seguretat podrém alegrarnos y benehir la bondat de Deu manifestada novament per mediació de sa mare, Maria Santíssima.

Los increduls no voldrán examinar, per instinct conexen que en lo terreno dels fets quedarian derrotats, com ho foren en Lourdes y s' estiman mes ridicularho y burlarse 'n.... axis van mes segurs y tenen menos feyna.

LO PARDAL Y 'L MUSSOL

Lo meu pare era molt viu,
y quan de ssota-teulada
vaig sorti, dexant lo niu,
sa vivesa refinada
aprengué, y ja sabs, mussol,
qu' en astucia y en llestesa 'm pinto sol.

Aucells tontos
sou tú y altres,
tots vosaltres
per menjá
cercant cucas
passeu terras
plans y serras,
sens pisar may ni un trist grá.

¿Tals fadigas
jo donarme?
sens cansarme,
ja 'l pagés
trau cullitas.
Y á las eras
mas trasqueras
se 'n van dret, y á los pallés.

May, per héurem,
m' abandonan,
prou se donan
gran fatich
parant telas
per cassarme,
ó espantarme
mes de tot quan fan m' en rich.

—Astut sou, veritat diheu
lo mussol va contestarli,
mes pardal no os descuydeu,
que pot al mes viu passarli
caure un dia de plá á plá
en la trampa que al mes tonto no enganyá

—¿Qui enganyarme
á mi podria?
responia
lo pardal.
Axó, mestra
no 'm don pena
de cap mena,
puig ma astucia ja 'm preval.

Y en riallas
esclafintse,
despedintse
del mussol,
d' allá rápit
va'allunyar-se,
per pararse
en las eras d' aquell vol.

Sa vivesa
refinada
fou burlada
poch després,
—d' alabarmen
quan mal feya!
Plorant deya
en lo besch de potas prés.

—
Si be l' astucia molt val,
lo qui d' ella molt se fia,
no s' olvidi del pardal
perque pot passarli un día
caure en sech y de plà á plà
dins la trampa, d' hont jamay s' axecará.

PASSAT DE MODA.

A LA VORA DEL FOCH

A casa un optich.
—Bon día tingan. Tindría unas ulleras?
—Prou. Qué 's V.?
—Un servidor es sabaté.
—No vull dir axó, vull dir, si es miope?
—No soch de tan lluny segurament, soch vigatá.
—No m' enten. V. hi ven de lluny?
—Molt bé, mentres Deu vulga.
—Y d' aprop?
—Encare mes.
—Donchs perquè las vol las ulleras?
—Perque me las ha encarregadas lo vehí del costat de casa.

—Qués lo qui sens cap mena de ceremonia s' assenta d' esquena al rey, al emperador, ó al president d' una república?
—Lo cotxerol!

—Fassim un retrato de cos sencer, ab un llibre á la ma, y de modo que 's senti lo que llegexi!
(deya un pagés á un retratista).

En un examen de medicina, veyent lo president qu' un alumno apenes sabia contestar á res, li va preguntar:

—Qué faría si tingués que tractar una febre tifóidea?
—¡¡.....!!
—Contesti desseguida.
—Lo primer enviaria á buscar á V. en consulta.
—Aprobado.

CONTRAST

Si un carro d' escombreries
está massa temps parat
en un carrer, prompte 's quexa
lo qu' hi passa y 'l vehinat;
mes haventhi en certs kioscos
tots los dias exposat
un famer de setmanaris
quals noms no vull esmentar,
y que fan sense dir bola
mes fastich, vómit y baf
qu' un carro d' escombreries
ple d' aquexas fins á dalt,
ni 's que allí al devant hi passen
ni 's vehins mes delicats,
se quexan de tal bruticia
com en lo cas dit avans.

VALET RIBETAS

NO N' HI HA D' ALTRE

(per en EMILI VILANOVA)

OM lo carrer de casa no n' hi ha cap més en tot Barcelona, de tant distret, ni tant polit, ni que en tot temps del any hi haja més diversions.

Jo, Ponet Casellas, per servirlos, ja fa més de cinquanta cinch anys que hi visch. Figúrense que vaig venir á estarmhi á l' any vint. En aquella

época acabava de caure un absolutisme que durá sis anys y va venir la llibertat. Talment á tothom va semblarli que 'l cor se li aixamplés é hi havia tal contentament, que tot ho esperavam d' ella: salut, feyna, pouchs pagos y poch lloguer de casa. Ab aixó ja poden contar si n' hi hagué d' alegría en mon carrer, en tot Barcelona y en las demás ciutats y pobles d' aquesta Espanya. Semblava que tornessem de mort á vida; jo era sargento miliciano y encara apar que 'm veig, sense tenir mirall: aquell morrió posat á la valentona y lo sabre al costat, que semblavan donarme un coratge y un valor, que 'l que m' hagués tocat la Consti-

tució, l' agafava y me l' emportava prés á la principal perque li instruissen sumaria.

II

Ja en aquella época lo meu carrer era 'l quince 'n duya la palma entre tots los del districte y no dich de Barcelona, no perque no gosi, sino perque no vull fer envejosos. D' aquí va sortir aquella cansó famosa:

Somos milicianos
Somos Voluntarios

que finfa dient:

Moriremos todos por la libertad.

Y l' himne de Riego?.. Ascoltin que aixó 'ls ho diré á l' orella: va ser en lo carrer nostre hont se sentí per primera vegada; y si no varem ser los primers en tot' Espanya, fou perque no hi atinà ningú, que prou s' haguera tret en lo barri tant lletra com tonada. Ey, axó no ho dich per ganas de dirho, sino que ho assegurava un fadrinet barber, famós guitarrista y que tenia molt lluch per treure cansons.

III

Després de las alegrías que porta la llibertat va venir l' epidemia! Mareta de Deu! qu' era llavors ma ciutat estimada; qui l' haguera vista tan falaguera ab son port ple de barcos de tot arréu, ab aquell tragi que no parava en tot lo día, ab sos carrers hont hi há tota mena d' oficis. Pican en l' un los calderers fins á aixordar; en l' altre cantan las noyas tot guarnint sabatas y los fadrins repican sola; aquell plé de riquesas d' or y argent; lo d' allá ab lo tráfeh dels comerciants; aquest ab sas botigas guarnidas de mocadors de pita, indinas y demés robas; aquest d' ensá ab tants espardenyers que, assentats á estil de moro, van enrotllant la trena de cánem, distrahentse ab canturias y tantant alguna vegada l' agulla en la petxina perque vaja llesta y avanse forsa feyna; y en fi, tan animada per tot ab l' alegría que dona lo treball, ab l' ajuda del cual anava en augment d' hermosura, de riquesa y benestar.

Més ara, qui 't veyá! La malura feya innombrables victimas; no las triava, lo mateix ricas que pobres; la gent fugia aterrada; a ciutat quedá deserta. Un cordó sanitari la voltava, y 'l que 'l volia rompre per sortir, li feyan foch. Pobre Barcelona! en sos carrers solitars hi creixia l' herba; son joganer aspecte 's cambiá en tristesa; á sos cants d' obradors, afligids, pregarias; als brugits d' un poble treballador y al mohiment d' una ciutat industriosa y comercial, succehi lo silenciós afany dels enfermers, metjes y frares que corrian uns á cuydar malalts y altres á consolar agonisants, y mística professó del vehinat devot acompanyant la Mare nostra de la Mercé pregantli ab piadosas súplicas que 's compadís de tanta desventura y deslliurés de sa desgracia á tant noble ciutat...

Mont carrer també tributá abundantment al comú infortuni. No 's passava setmana sense veure en una ó altra entrada ó botiga mitja porta closa en senyal de dol per alguna nova victima. Desd' aquells dias de tribulació y esglay que li porto afecte. Jo hi entrí ab las felicitats del nuviatje; y si tots los vehins com una familia carinyosa compartiren ab nosaltres l' alegría d' aquells dias plañenters, més tart se confongueren nostras llágrimas en un mateix dolor, donantnos uns als altres assistència, vetllant als malalts, disputantlos ab afectuosos cuidados á la malura que nos los volia pendre, ó aconsolant al orfe, á la viuda y á quants ploravan la mort d' algun dels seus.

L' epidemia no minvava y haguarem de fugir. Ja eran fora cap als pobles vehins tots los mes acomodats. Nosaltres pobres, cap á la montanya de Montjuich ahont s' hi construí una barriada de casas de fusta senzillament fetas ab duas vessants, y allí hi portarem nostra pobresa junt ab los ormeigs del ofici y 'ns guanyavam la trista vida veyent com se desolava aprop nostre la ciutat estimada, á qui sols Deu podia deslliurar de tant infortuni.

Quan vaig haver afarsellat los trastets, tota aquella pobresa que 'ns feya rics y ditxosos, jo volguí esser lo darrer de sortir de casa, y al mirar, tot ajustant la porta, á tots costats donant ab lo cor un «adeu», tot ho vegí tancat, portas, balcones y finestras!

Ab sentiment vaig saludar aquellas parets amigas que 'm semblava que estaban tristas al veure abandonadas de tothom; mos ulls s' ompliren de llágrimas, y seguint á la familia que ja anava marxant, al trovarme al cap del carrer me vaig parar per guaytarlo per darrera vegada, com si allí hi deixés part del meu cor, pregant á Deu que m' hi restituhís ben prompte.

IV

Deu s' apiadá de nosaltres, y després de dotze setmanas poguerem abandonar la Ciutat d' en

Nyoca (1) y tornar á casa nostra. Ja estiguerem bé; prompte vingué l' alegría; la salut no 'ns mancava, y, treballant y fent festa, va tornar á esser mon carrer lo més divertit de la Ciutat. Que 'ns trovavam, per exemple, en diada d' ignocents? las criaturas ja comensavan á posar flochs á las donas ó ninots de panyo retallat que 'ls tiravan á l' esquena de qualsevol deixantli marcat de blanch, y comensava la broma per aquest estil. Després posavan un barret ple de pedras; y passant algú molt decídit, li pegava puntada de peu y, quan se pensava veurerlo boleyar, 's trobava ab los dits adolorits y 'l barret en son lloch. Per intermedi 's clavava una moneda en lo junt de las llambordas; y 'l que no 's recordava de la diada, feya la cortesía per cullirla y 's veyá enganyat davant d' una caterva de xivals que se n' hi enreyan á la cara y d' algún vehí que feya lo dissimulat bo y creuhat de brassos apoyat al lllindar de sa botiga, contemplant sa confusió.

V

Més quan en lo carrer fem la festa grossa es per Córpus. Per consuetut ja se sab que la professó té de passar. Lo día avans comensa la gresca: desde lluny se senten lo fluvíol y 'l tamborí que acompanyan als gegants per la passada. Tothom surt per los balcones; la quitxalla pel carrer fent la roda, tira la catxutxa al ayre saltant y ballant davant dels gegants, entrebancant als camalichs. Aquest, amarats de suor, afadigats, la barretina vermella á las mans oberta com una bossa, cridant á tothom: «Senyoreta: ansia, tiri la bona voluntat.—Vosté, més que maca, apa, no s' en decuyde.—Vóltala, minyo; visca 'l garbo!—Mirin com s' hi afanya.—S' estima mi senyor.—Alsa noy, un altre tom davant del senyor Marqués: tómbala, girala! Que no 'ho veuhén si n' es de polida?—Xist, xist; vosté bona minyona? Aixis m' agrada: visca l' aprecio!—Quitxalla, apa, fora d' aquí; que volen, Deu me valga, que vos esguerrin? Arri á estudi, que 'l bisbe 's fa vell.—Tu, Pacatilla, porta 'ls dos quartos: ja he llambregat de lluny.—Noys no dormim: lo cap viu.—Ja la veig d' allí dalt com apunta; tiri, tiri, rossa, que ja 'ls paro.—Ay! dos més á la xalera: apunta Barnola; tan se vall!...—Tomba la gracia, noy.—Y quin ruixat!... Com va cayent la moneda...!»

Y, no está per alabarlo; però no hi há cap carrer ni á dintre ni á fora que s' hi arrepleguen més quartos.

(S' acabarà).

CARTA PERDUDA

Cassá de la Selva, 20 de Matx de 1896.

Estimat directó de la Camama de 'n Calsas. Lo motiu da gafar la ploma espera dirli castem bons sino fos sin las orellas cans fan molta nosa com desichem á busté. Li enviu una mostra de garrofas de las que li batj prometre, per beure si li farán fira y si li agradan ni aniré enbian putx ya sap que soch molt entusiasmat per lo seu sat manari. Nom posi la firma perque no vuy qe sapigan quisó. Al poble de Guatlías qes mija ora daquí ba pasar un cas molt farestec que proba lo qe son los capallans, figuris que lo diumenge lansutanat al ensañar la doctrina als nois del pares llanuts va enfutismarse tan contra un povre xicot que no li savia qeva gafarlo y despues de mesurarli una bona tunda que embrutá de sanch tota liglesia el ba rebotre contral sostra, encastantli, cancara avuy i es, ananti molta gent á veurel i no poden treurel perqe las escalas no i arriban i com si no nages tingut prou ba comensar á pegar á totom fins á las bellas qeli feian la contra, dexanne sis al siti boi mortas. Cuan los civils ab la justicia antrenen á liglesia van trobar moltas camas, mans, y caps de criatura escampats per terra, i es pensaban qeran de cera, daquells que penjan bora los sants en prometensa, pro ben mirat vajeren qeran da dabó. Las criaturas mortas son 24 de las 14 qe i habia.

Lome negra perxo diu misa i está molt tranquil senza que la justicia lagafi i els llanuts no diuen res perqe no sasapiga. Los civils jun ab lo fosté, enterra mortas, gutsils y alguns mes ban gafar los trossos per afegirlos i enterrarlos.

Ba trubarse á faltar una cuxa dun nen i buscán al ultim una escolá ba trobarla dins una cossola posada al foch, com era ya mitx cuita la ban dexar está, menjantsela lome de la sotana y la matorzona.

Conbé qel poble es desperti y fassi un escarmén, contra aquesta gen gens priva danar endavant y dafer lo gens dongui la gana, sort tenim domes com bosté Sr. Directó, qe posán en son pariódiq

(1). Aixis s' anomenava aquella bariada.

